

Pusťte si video z naší cesty.

<https://youtu.be/C6d5jAdofgs>

2025 expedice Skotsko – Anglie

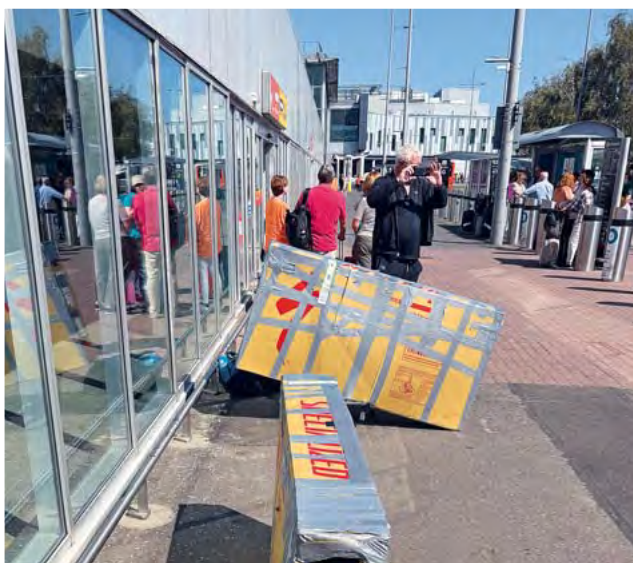
2025 expedice Skotsko – Anglie

Jindřich (66) a Jirka (39) Hegmonovi

Edinburgh 17. 8. 2025 odpoledne

S téměř dvoudenním zpožděním vyrážíme na cestu přes země Spojeného království.

Kola doletěla

Tentokrát čekání na kola nebylo vůbec napínavé, už nás čekala u kufrů, než jsme absolvovali povinné celní formality. Svítalo sluníčko, letiště žádné velké a žádný frmol, na chodníku bylo spousta místa kola poskládat.

Po jakých cestách jsme jezdili

Cesta byla velmi rozmanitá co se povrchu týče. Vyhýbali jsme se hlavním silnicím a mnohdy nás mapy.cz a navigátor Jirka zavedli tam, kam bychom se normálně nevydali. Hodně jsme jezdili kolem kanálů a tam to docela drncalo.

Jak jsme bydleli

Bydlení objednáváme vždy den dopředu v závislosti na vzdálenosti. Ve Skotsku i Anglii jsme bydleli různě a moc se nám líbily staré vesnické hotýlky se stylovými restauracemi. Nepohrdli jsme ani kontejnerem „in the middle of nowhere“

Kolej v Cambridgi

Bydleli jsme i snídali na koleji West-Court-Jesus College v Cambridgi, kde bydleli a studovali tři nositelé Nobelovy ceny. Menza byla moc krásná a nabídka jídla v ní luxusní.

Crooklands

LANCASTER CANAL TRUST
CROOKLANDS

Waterwitch

Jak bydlí místní obyvatelé

Při cestě na kole potkáte obydlí všeho druhu. Co jsme neviděli, byly paneláky. Obecně vzato většina obyvatel ostrovního státu bydlí velmi skromně a my se za baťovské domky vůbec nemusíme stydět. Směrem na jih se velikost obydlí zvětšovala.

Jezera a kanály

Ve Skotsku jsou krásná jezera uprostřed hor. V Anglii je zase síť víc než šesti tisíc kilometrů kanálů, které dříve sloužily k přepravě zboží a materiálu a teď, stejně jako Bažův kanál, slouží k rekreaci. Jenom lodě jsou o hodně delší a extrémně úzké.

Krásná panoramata příroda

Především v první polovině cesty jsme si užili nesmírného množství krásných výhledů a panoramat, do kterých byla zcela přirozeně umístěna většinou velmi starobylá a malebná stavení a obydlí.

Města, městečka, vesnice a další zajímavosti

Cestou jsem potkali spoustu zajímavostí, které u nás nevidíte. Potkali jsme se s Beatles, viděli, že i Angličané podporují Ukrajinu, obdivovali nápaditost místních při úpravě lodiček na kanálech, projeli děsnou průmyslovou částí Birminghamu a i pěkným centrem Liverpoolu i Glasgow. Jezdili parky, po starých železničních náspech, po poli, dali si kafe v Lockerbee, navštívili rodiště Shakespeara, Oxford i Cambridge a na závěr si už pěšky užili atmosféru městečka Bishops Stortford kousek od letiště Stanfod u Londýna.

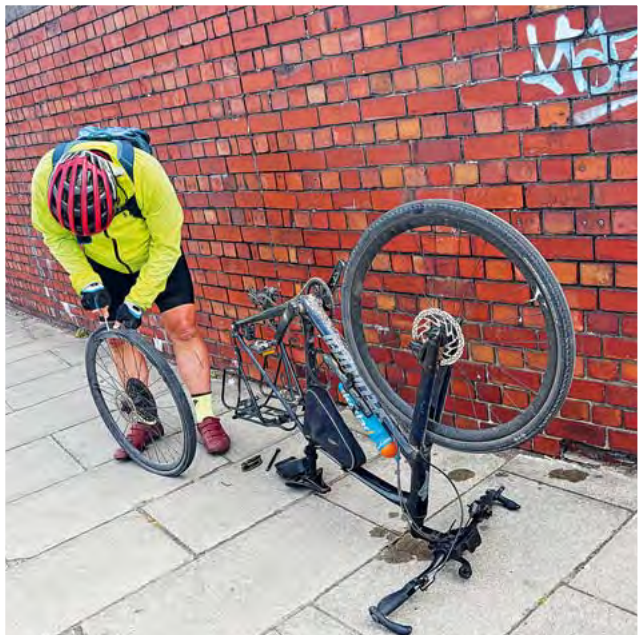

Co vše jsme papali

Strava byla různorodá. Je to kráňých čtrnáct dní v roce, kdy nemusíme myslet na dietu, jenom tradiční dojezdové pivo se změnilo v nealkoholické (v mém případě jenom v průběhu této cesty). Je pravda, že ráno se cítím o hodně svěžeji než v dobách, kdy jsme po dojezdu pár piv dali...

A je to...

Závěr nebyl tentokrát nijak bombastický. Domek kousek u letiště v malé vesnici. Už zdaleka nejsme tak dojatí jako dříve. Závěrečné fotky jsme tentokrát udělali tři a na této vypadám nejlíp... Podáme si ruce, poděkujeme a oba jsme rádi, že jsme ve zdraví cestu přežili. Jirkovi se stýská po jeho holkách a já vím, že Evča mě moc ráda už nepouští. Nevím proč. Na kole jezdím skoro jako zmlada, jenom trochu pomaleji. Úplně si oddychneme, když víme, že my i kola jsem v letadle. Tentokrát na nevelkém letišti šlo krásně zkontrolovat.

Doufám, že díky fotkám i přiloženým deníčkům jsme se s Vámi s Jirkou podělili o to, co nás každoročně hrozně baví a každého trochu jinak...

EXPEDICE SKOTSKO – ANGLIE 2025

DENÍK JIŘÍHO HEGMONA

Prolog

15. 8. 2025 – 17. 8. 2025 – Lípa (CZ) – Inverness (SCT)... a, vlastně ne – Edinburgh (SCT) – Bo'ness (SCT) – 29 km

Čas se opět naplnil, rok se s rokem sešel a opět vyrážíme na cesty. Tento rok konečně směr Britské ostrovy. Roky jsme tuto expedici odkládali a je to tady.

Dorazili jsme na letiště Václava Havla docela s předstihem, otec jde ještě řešit parkování auta, já jsem byl pasován do role hlídače beden. Sednu si na kafe a čekám. Tatík dorazí asi za 20 minut, máme asi 2,5 hodiny do odletu.

Jdeme na check in. Už při prvním kontaktu s pultíkem po nás vyjede nějaká vyšší nadřízená v žebříčku hodností KLM, že nám nemusí kola odbavit, protože jsme je nenahlásili. Otec se začíná potit.

Abych to zkrátil, KLM vyžaduje, že při přepravě větších věcí se jim to nahlásí dopředu, aby mohli zřejmě přizpůsobit letadlo nebo uložení zavazadel. A to jsme neudělali. Pán na pultíku se asi 45 minut snaží, ale pak dostáváme jasné ne. Bedny prostě nevezmou. Musím jen finálně podotknout, že pán, kluk na přepážce byl velmi pomocný, ale jeho paní nadřízená byla solidní kráva s funkcí.

Tak to nám to teda, kurva, pěkně začíná. Hledám novou letenku – Ryanair do Edinburghu na neděli, vyzvedneme auto z parkingu a já rychle ruším zamluvená ubytka. Ještě, než sedneme do auta, už je na světě nový plán – Edinburgh, následně okruh Skotskem a pak na letiště Stanstedt přes celou Anglii. Celkový odhad cca 1050 km, sice kratší, než byl plán, ale pořád se to tváří skvěle. Opět se těším. A co do neděle? Jedeme na Křivoklát. Oba jsme potlačili nasrání, přepočítali ušlé investice a jdeme dál. Před námi je pořád krásných 14 dní. Sobotu jsem věnoval plavání v Rakovníku (vřele místní bazén doporučuji), jídlu a spánku – sbírám síly.

V neděli už směřujeme na pokus č. 2. Schéma je stejné. Já hlídám, otec parkuje. Odbavení u Ryanair bylo efektivní, rychlé a v pohodě. Projdeme kontrolami a směr salonek. Za starých dob by to byla solidní party, otevřené lahve dobrých šnapsů, neomezené množství vína a piva. Ale před rokem a 8 měsíci jsem přestal kvůli svojí hlavě, rodině, ženě, dětem, ale i práci pít. Tak už si dám maximálně Budvar nealko. Nebudu tvrdit, že to se mnou nic nedělá, pořád mám občas chuť se napít, ale je mi dobře, svět je takový barevnější, tak se držím. A nezhubl jsem, řeči o tom, že když člověk přestane pít, tak shodí, jsou kecý. Pohovka to jistí, jdu se válet před odletem.

Jo, a ještě jeden poznatek před odletem: otec pořád říká, že jedeme do Anglie. Ano, částečně ano, ale nemalá část našeho cestování vede Skotskem... A tak se snažím otci už po několikáté vysvětlit, ať minimálně k Hadrianovu valu používá Spojené království nebo Velká Británie. Tak nějak jsem slyšel, že Skoti jsou na slovo Anglie dost citliví.

A na letišti se mi to potvrdilo: obsluha se ptala, jestli máme do Anglie ETA (rádoby vízum). A pán vedle mě, od pohledu horal, pak klepal sms (kterou jsem náhodou zahlédl) a stěžoval si zřejmě kamarádovi, že on není ze žádné Fucking England... takže otče opatrně, do držky dostat nechceme.

Let probíhal klidně bez problémů, část jsem strávil na knížce a část na Netflixu.

Letadlo přistálo okolo 14. hodiny místního času. Pár desítek minut nám zabralo procházení Customs a asi o půl 3. jsme byli venku. Naštěstí s bednami. Sluníčko svítí, vzduch příjemných 20 stupňů.

Rozložíme bedny a začneme vybalovat. Jde to docela dobře, nic nám nechybí, všechno jde smontovat. Ještě přeskládat tašky a můžeme vyjet.

Prve se drbeme po příjezdových silnicích k letišti, ale po pár stovkách metrů už najedeme na stezku. Ta nás vede okolo letiště až do městečka South Queensferry. Tahle vesnička, nazval bych ji ukázkově anglickou, je důležitá, jen protože z ní vybíhají 2 obří mosty přes Firth of Forth (záliv řeky Forth, který se táhne po mnoho kilometrů okolo Edinburghu do srdce Skotska). Krásné technická díla. Kukneme a valíme dál. Jedeme podél moře po krásných stezkách. Občas nás stáhne stezka pár stovek metrů do vnitrozemí, zde jsou zase krásně úhledná políčka a stáda skotu. Pěkný.

5 km před ubytováním ještě mineme hrad Blackness a už se nezdržujeme. Ubytko máme v pěkném čistém hotelu uprostřed Bo'ness.

Poznatek další: Skotům rozumím úplně houby...

1. etapa – 18. 8. 2025 – Bo'ness (SCT) – Lochearnhead (SCT) – 91 km

Vstávám na budík na 7. Chci jít zjistit, jak je to v hotelu se snídaní. Spánek byl v pořádku, jen postel byla pekelně úzká, takže každé otočení muselo být kontrolované, jinak hrozil pád.

Snídaní jsme pojali po anglicku, ani jeden neměl odvahu si dát Full Scottish Breakfast, protože by hrozilo, že se z množství jídla nepohneme. Já jsem si dal lívance se slaninou a otec vejce Benedikt.

Vyrážíme před 9. směr severozápad. Chvilku spekulujeme kudy jet, je tady dost různých silnic, stezek, chodníků. Ale nakonec zvolíme cestu jednoduchosti – vybereme cyklostezku 76 a jedeme po ní. Sice se občas odklání od trasy na mapě, ale to nám nevadí.

Okolo 11. dojedeme do města Stirling a zastavujeme se na kafe. Už několik kilometrů před zastávkou jsme viděli na protějším kopci obrovský monument – věž, možná hrad. Chvilí bádám a hele: monument Williama Wallace. Hezky pěkně. Pak se dočítám, že tady poblíž je i jeho údajný hrob.

Dáme kafe, dortík, toustík a valíme dál. Za Stirlingem už se trochu uklidňuje doprava a hustota silniční sítě, takže se jede příjemněji. Dnešní přespání máme v národním parku Loch Lomond and The Trossachs National Park. A vstupní branou je městečko Callander. Do toho míříme po asi 20 km dlouhé okresce, která se line mezi políčky a panskými pozemky, cesta se docela vlní, ale působí to jako stužka látky pohozená do přírody. Neuvěřitelná krása.

V Callanderu nakoupíme vodu v Tesco a najždíme na stezku Rob Roy Way, která nás po drobných terénních nerovnostech a podél jezera (skotsky Loch) Lubnaig dovede až do křižovatky cest, které se zvu Lochearnhead (poznámka autora: večer jsem si stáhnul na telefon film Rob Roy a úspěšně jsme se na něj až do září nepodíval, ale snad to ještě napravím). Jdeme hledat náš B&B. Jo a otec ztratil botu (ne cyklistickou, ale tu civilní), prostě mu vypadla z tašek. Při ubytování navíc zjišťujeme, že večere v blízké restauraci nebude – nemají kuchaře nebo někam na pár dní zmizel. Ale hodná paní domácí nám nakonec udělala dovážku z cca 5 km vzdálené restaurace.

Něco málo o zatím poznaných kulturních rozdílech:

- *Rozdíl 1* – všude jsou ploty, zdi. Každý metr je oplocený a pravděpodobně někomu patří. Ploty jsou v lesích, v polích, podél cest, všude. Ale nutno dodat, že to nejsou ploty hnusné, drátěné nebo betonové prefabrikáty, ale převážně kamenné cca metr a půl, až dva metry vysoké zdi, některé vypadají desítky možná stovky roků staré. Druhá forma jsou živé ploty, obrovské křoviny a stromy, které oddělují cesty od polí, pole od sebe nebo od lesů. V podstatě je to moc pěkné. Navíc tyhle zdi, ploty drží vítr a občas i dělají stín před sluncem.
- *Rozdíl 2* – míle. Zas to samozřejmě bolí, protože přepočítávám vše z km na míle a opačně.
- *Rozdíl 3* – jezdíme vlevo. Ano, známá věc. Ale v praxi občas zamotá hlavu. Ale zvykáme si.
- *Rozdíl 4* – cyklista je tady nedotknutelný. Objíždí se min. 1,5m obloukem, netroubí se, nehrozí. Prostě se akceptuje.

2. etapa – 19. 8. 2025 – Lochearnhead (SCT) – Dumbarton (SCT) – 92 km

Tak vstávat. Budím se bez budíku už okolo 6. Jsem vyspaný až na půdu. Noc byl trochu boj, měli jsme malou postel a sdílení lože s mým né zrovna malým otcem je někdy docela složité. Trochu jsme se poštuchovali, ale nakonec jsme si každý jasně zabral svou 80 cm širokou polovinu a usnuli jsme.

Ráno jsme se převalovali, koukali na zprávy a filmy a na 8:30 jsme vyrazili na snídani. Paní domácí nám připravuje nějaký homemade. Trochu jsem čekal, že v 8:30 bude na stole, ale ona teprve začíná shánět ostatní hosty. Okolo 9. se teprve něco děje. Prve jsme dostali ovesnou kaši a následně (zřejmě bramborovo-cuketovou) placku s vejčkem a avokádem. Jako bylo to moc dobré, ale dojedl jsem až okolo 9:30. Naštěstí jsme měli už sbaleno a před 10. jsme mohli vyjet. Asi po 100 m měním dres za bundu. Je pěkná kosa.

Hned za vesničkou nás čeká asi 200 m vysoký táhlý kopeček. Trhám se od otce a jedu si svoje tempo. Bohužel nahoře není moc výhled, je trochu mlha, nízká oblačnost.

Potkáme se nahoře a valíme do dalšího údolí. Pár minut lehce mží, ale poměrně rychle to přestane.

Jedeme po okresní silnici, provoz není malý, ale dá se to snést. Otec z kopce a po rovině jede cca 50 m za mnou. Prý se mu lépe čte cesta a případně brzdí. Nic proti tomu.

Míjíme pěkná panoramata, vysoké kopce, louky, ovečky a jezera a jezírka. Taťka se zmiňuje, že to vypadá podobně jak na Aljašce (nemám zkušenost) nebo na Islandu (mám zkušenost a souhlasím). Jo, ten Island sedí, jen tam nebyly stromy.

Na 26. km projíždíme městečkem Crianlarich. Já chtěl dát kafe, ale stařík je proti, asi se mu dobře jede. Za vesničkou je kopeček, ale vyjedeme ho docela rychle. Pak následuje poměrně dlouhé, jemné a příjemné klesání až k jezeru (ve skotštině Loch) Lommond. A tady už to kafčo dáme. Vesnička má název Ardlui. Dáme si i mrkvovou polívečku. Výhled na jezero před námi je krásný. Máme 40 km v nohách.

Pokračujeme dál a dle navigace pojedeme jen podle jezera. Nad jezerem je oblačnost, ale na kopečky okolo se dá koukat. Nahodím tempo, hudbu a vyrážíme. Otec se po chvíli vždy ztratí, ale jednou za čas zastavím a počkám. Navíc tento rok máme opět vysílačky a komunikace probíhá zcela bez problémů. Valíme jak to-tálně nasazení.

Ve vesničce Luss zřejmě dávají něco zadarmo, protože je tam děsně moc lidí u prodejny suvenýrů. Zastavili jsme taky, dali si čokoládu a limču a po pár minutách jedeme. Plachtíme víceméně po rovině, kopečky jsou nanejvýš pár metrů. Když nešlapeme podél jezera, tak okolo golfového hřiště. Ve vesnici Tarber začíná opět cyklostezka a ta nás vede až na konec jezera Lommond. Občas kvalita asfaltu trochu pokulhává, ale vedení a navigace je jednoduchá.

Posledních 10 km jedeme po ukázkové stezce podél řeky Leven až do Dumbartonu. Ve městě hledáme nákupák, otec si potřebuje koupit boty. Nakonec máme úspěch u místního retail parku (parkoviště uprostřed a skupinka obchodů okolo).

Dneska bydlíme v standardním hotelu na konci města, hodně mi leze na jazyk název Motel. Nacházíme ho poměrně rychle. Tak jdeme si dát pivo, sprchu a večeři. Na večeři jsem si dal řízek s vafli a javorovým sirupem. Divná kombinace, ale chutnalo mi to. Dobrá etapa dneska. Nohy dobré, silné, pozadí drží, hlava funguje.

3. etapa – 20. 8. 2025 – Dumbarton (SCT) – Abington (SCT) – 88 km

Včera mě večeře pěkně dostala. Dal jsem si Southern Fried Chicken. Měla to být asi alegorie na téma jihu USA, ale za mě to byl řízek, politý javorovým sirupem a doplněný o vafli a slaninu. No, nebylo to špatné, jen mě to pěkně zaplácló a já jsem usnul okolo 19:30, jak jsem byl a ležel. Poprvé jsem se probudil okolo 11., abych si sundal kraťasy a podruhé okolo 2. ráno, abych se převlékl do pyžama.

Ráno vstávání na budík na 7. Spalo se dobře, měl jsem svou postel. Dal jsem si typickou snídani – smažené všechno, fazole a toust.

Vyrážíme před 9., sluníčko prosvítá přes mraky. Čeká nás průjezd Glasgow. Mám z toho trochu navigační vítr. Navigovat a jet po městě je vždycky opruz – semaforey, doprava, přechody, auta, autobusy, různé zpomalovací prahy a sloupky. A lidi. Prostě spousta míst a příležitostí jak přijít ke zranění.

Nakonec to nebyla taková hrůza, dlouho jsme jeli okolo vodní kanálu směrem k centru Glasgow po stezce,

následně jsme přešli k řece Clyde, podél které, opět po cyklostezce, jsme se protáhli až na předměstí. Překvapivě v centru nebyli moc lidi, ani auta, prostě tak trochu mrtvo. Ale na předměstí už je živěji.

V Hamiltonu jsme se zastavili na kafe a dortík. Dobré to bylo. Vyrážíme okolo půl 1. dál. Teď už nás čeká snad jen countryside („venkovská krajina“, „venkov“ pro neangličtináře). Najedeme na cyklostezku 74 a vyrážíme do polí. Jedeme po opuštěných okreskách, míváme farmy, občas dolů k řece a pak pěkně šlapat zpátky do kopce. Určitě to není nuda.

Jedeme podél dálnice na jih, občas lehce odehneme, ale držíme směr. Krajina se trochu změnila, jsou zde kopečky, mezi nimi říčky a všude ovce nebo krávy. A pořád zdi.

Ubytko máme na dálničním odpočívadle, pěkný hotel a hned vedle malý nákupák, benzinka. Ubytujeme se a jdeme na čínu.

4. etapa – 21. 8. 2025 – Abington (SCT) – někde u Low Hesket (ENG) – 112 km

Vstávám před 7. bez budíku. Otec ještě spí, tak se dám do poklidného balení a uklízení. Táta vstává asi ve čtvrt na 8. Povinná hygiena a vyrážíme do vedlejšího stavení na snídani. Vzhledem k tomu, že naše ubytování je na odpočívadle u dálnice, tak tohle bych přirovnal k Melikaně. Ale je tady restaurace Good Breakfast, takže asi na snídani dobrá volba. Volba padla na Traditional Scottish Breakfast. Takže spousta smaženého, toust, kafe a džus. Vyrážíme podél dálnice opět po stezce směr jih. Už nejsme moc daleko od hranic s Anglií, ale všude je odkazováno jen na The South.

Cesta podél dálnice je super, dobrý asfalt, víceméně rovina a daří se nám držet průměr nad 20. Otec pro jednou jede přede mnou. Musel jsem se po cestě obléct a dát si toaleta přestávku a on jel dál. Komunikujeme po vysílačce a oba si užíváme nerušený cyklozážitek.

Na 55. km před 12. hodinou dorážíme do Lockerbie. Město se nechvalně proslavilo, když na obloze nad ním rozmetali libyjští teroristé českým Semtexem v roce 1988 Boeing 737 s více jak 230 lidmi na palubě. No, po katastrofě ani památky... a taky je to pěkná díra. Prostě malá tichá vesnice. Ale co naplat, dali jsme si v kavárně polívku a kafe a fičíme dál.

Dalších 45 km se víceméně odvíjí stejně, chvíli podél dálnice, chvíli mezi vesničkami, pak přejet skoro neviditelnou hranici Skotsko–Anglie a jsme v Carlisle. Větší, historické město, spousta cihlových a kamenných budov. Vzhledem k tomu, že dnes máme ubytování na samotě u pole, tak si chceme dát večeři a udělat nějaký drobný nákup. A světe div se, na náměstí je food festival. Takže se výborně nadlábneme, nakoupíme zásoby a asi po hodině můžeme jet, pokračovat. Zbývá posledních 10 mil.

Posledních 10 mil je výživných, trochu mě v bříšku tlačí indická omáčka a rýže, ale kopečky jedu svižně.

Před pátou dorazíme k našemu obytnému vagónu. Je to takový malý, moc pěkně vybavený dvoumístný obytník, celý stylizovaný do Alenky v říši divů (míněno názvem, nádobím, knížkami a dekoracemi). Ale nic infantilního, prostě pěkné. Dneska to bylo super. Kupodivu, zatím nepršelo.

Večer si chvíli sednu s nealko pivem na zápraží a koukám do polí, je tady pěkně. Noc je vzhledem k jedné, a navíc poměrně úzké, manželské posteli docela náročná, ale vzhledem k tomu, že jsem usnul okolo půl 8., tak jsem se vyspal dobře. Únava se projevuje naštěstí jen tím, že hodně jím a spím.

5. etapa – 22. 8.2025 – někde u Low Hesket (ENG) – Crooklands (ENG) – 94 km

V noci jsem se probudil, protože po okresce nad námi jel zřejmě nadměrný náklad a třepalo se úplně všechno, a následně asi hodinu jsem koukal na filmy. Vstávání okolo 7. a hned jsem se dal do balení. Tady nás žádná restaurační snídaně nečeká, tak na co zdržovat. Ale já jsem připraven – koupil jsem si včera špagety s masovými koulemi, původně na večeři, a cheesecake. A to na mě teď čeká na snídani. Špagety putují do mikrovlnky a cheesecake bude zákusek. No snídaně byla úžasná, ale myslím, že po masových koulích budu asi trochu trpět.

Vyjíždíme okolo půl 9. a míříme na jihozápad, směr národní park Lake District. Prvních 15 km, k hraničním parku, vede zemědělskou krajinou mezi zdmi a živými ploty. A taky jedeme do kopce. A je zima, mám na sobě i bundu. Na prvních 15 km nastoupáme asi 200 výškových metrů. Někdy pozvolna a někdy i ostřeji. Hranice parku nejdou kromě pohledu do mapy poznat, ale mění se krajina. Najednou jsou okolo vysoké kopce bez stromů, skály a ovce. Střídáme stezku se silnicí, projíždíme několika ohradami na ovce, určitě se nenudíme.

U vesničky Legburthwaite přijíždíme k přehradě, jezeru a po nádherné a zcela rovné stezce ho objíždíme. Úžasné pohledy. Zde se objevuje první problém mého nosiče. Praská první vzpěra, naštěstí je to jen jedna spodní a vodorovná, která víceméně nedrží váhu, ale jen dělá horizontální oporu.

Pak ještě jednou asi 100 m sedlo a míříme dolů do vesničky Grasmere.

Grasmere je krásná, překvapivě živá, vesnice se spoustou turistů a kaváren. Jednu si vyhlídeme a jdeme na oběd. Otec si dává kuřecí salát a já si dávám salát s humusem a falafelem. Výborné. Máme v nohách cca 55 km.

Okolo 13. hodiny se zvedneme a jedeme dál. Šlapeme podél jezer Grasmere, Rydal Water a Windermere až do stejnojmenného města. I když jedeme po hlavní, tak to docela jde – Briti jsou neuvěřitelně ohleduplní a opatrní na cyklisty. Terén se vlní.

Za Windermere se zvedá kopeček a docela nás prověří. Navíc má falešný vrchol, takže pěkně šlapeme na dvakrát.

Pak už opět najíždíme na stezku a míříme do města Kendall.

Za Kendall se opět vrháme do polností. Finále je úžasné – jedeme podél Lancaster Canal. Krásné vodní dílo nás dovede až do cílové vesničky. Překvápko na závěr je dobrovolná budka s limonádou Dr. Pepper. Zaplatil jsem do pokladničky a s chutí si jednoho vzal. Dneska to byla super etapa, hornatá, zajímavá, krásná. Ubytování máme v docela luxusním pěkném hotýlku.

6. etapa – 23. 8. 2025 – Crooklands (ENG) – Lathom (ENG) – 96 km

Vstávám opět před budíkem, spánek byl kvalitní a dobrý. Protože postel sice manželská, ale byla velmi široká. Snídaně je na 8. Dal jsem docela nášup, jogurt, mlíčko, cornflaky, ovoce a na závěr vajíčka. Dobrý to bylo.

Vyjíždíme okolo půl 10. Směřujeme po okresních silničkách a víceméně po rovině. V prvním větším městě vidíme opět Lancaster Canal. Napojíme se na něj a jedeme podél asi 30 km. Je to super podívaná – lodičky, kamenné mosty, občas trochu adrenalin při vyhýbání protijdoucím pejskařům. Kanál nemá zábradlí, takže skončit v něm i s celým kolem, tak může být otázka okamžiku.

V jednu chvíli dokonce vede kanál na mostě přes řeku. Prostě řeka nad řekou. Ujeté. Vůbec nechápu, jak tohle byli schopni stavět v 17., 18. a 19. století.

Kanál necháváme asi na 35. km a jedeme opět po okreskách. V jednu chvíli nás navede k zavřeným vratům, které musíme přelézt, následně nás zavedou cesty na mapě do hustníku nebo na právě posečené pole. Nevím, co tady kartografové kouřili, ale muselo to mít grády. Na mapě asfaltka se mění v lesní srnčí stezku. V jednu je chvíli dokonce cyklostezka ve městě přehrazena mostkem s čistou šířkou tak 20 cm. To není problém pro pneumatiku na kole, ale je to problém pro tašky. Takže opět přenos. Zastávku dáme v obci Garstang. Pěkné živé malé městečko. Dal jsem si sandwich s místním sýrem (připomínalo mi to drobet sušší cottage) a polívku. Obojí bylo výborné.

Následně opět okresky a šlapat. V Prestonu otec hlásí defekt, tak se stavíme k autosalonu Porsche a otec přezouvá. Z Prestonu najíždíme na hlavnější silnici a míříme směr ubytování. Přiznám se, že už se dneska cítím drobet unaven na koukání do mapy, tak volím nejjednodušší cestu. Do ubytování dojíždíme okolo 17. Je to další typicky vypadající anglický hotýlek. Dáme si pívko a chvíli sedíme. Už začíná být cítit únava. Večeře opět výborná – já jsem si dal buček v yorkshire pudding a otec burger. Večer jsem si tematicky stáhnul seriál Profesionálové, ale udržím oči tak do půlky prvního dílu.

7. etapa – 24. 8. 2025 – Lathom (ENG) – Liverpool (ENG) – Astbury (ENG) – 100 km

Tak vstávat a cvičit. Budím se před sedmou, nohy trochu cítím, zbytek těla je úplně v pořádku. Otec si ráno stěžuje, že ho bolí kolena nebo kyčle.

Balíme se před snídaní a jít jdeme o půl 9. Dám si konečně vysněnou ovesnou kaši. I přes svou docela dobrou znalost angličtiny mě dostane jiný přízvuk a paní servírka mě rozbije na obyčejném „Honey“. Ale domluvili jsme se.

Vyrážíme okolo 9. Směr centrum Liverpoolu. Prvních asi 20 km to docela sekáme podél hlavní silnice, většinou po stezkách nebo chodnících. Občas nás zablokuje semafor, ale i na to už jsme zvyklí.

Prve míjíme Anfield Stadium (Liverpool FC) a následně Hill Dickinson Stadium (Everton FC) a já, jakožto velký neznalec fotbalu, jsem konečně zjistil, že v tomto městě jsou dva teamy z Premier League.

Na 25. km otec opět píchnul. Už to není před Porsche, ale uprostřed normálního předměstí. Takže opět 20 minut přestávka, teda pro mě, otec musí makat.

Opět se vracíme na trasu a okolo 11. jsem u prvního cíle – sochy Beatles na břehu řeky. Takže kuk, blik, chvilku se pokochat a jedeme dál. Bereme to centrem a já shledávám Liverpool moc pěkným městem. Ukli-zené, multikulti, opravené, historické. Navíc míjíme několik uměleckých děl a jednu demonstraci na podporu Ukrajiny v boji s ruskou svoločí. Takže správně.

Z centra se docela rychle vymotáme a jsme na cyklostezce, která nás vede k deltě, k ústí řeky Mersey.

Mersey překonáváme ve městě Runcorn, jedeme přes krásný železný a železniční most. Hned za mostem za-padneme do Costa Coffee a dáme si oběd. Ano, dnes je to trochu míň luxusní strava, ale funkci to plní.

Máme 14 hodin, dneska to trochu flákáme. Shodím dres, dám krátký, opět ráno zima, odpoledne horko, a valíme dál. Dalších několik km jedeme podél Bridgewater Canal a následně už se noříme do zemědělské krajiny. Konečně můžeme polykat kilometry. Krajina se drobně zvedá, občas nám předhodí údolí potoka, ale obecně je to rovinka.

Okolo 17. dorážíme do historického hostince ve vesničce Astbury. Hned jak si sedneme, tak si s námi začnou povídat dva pánové, tak okolo 45 let. Přízvuk děsný, ale rozumíme si. Nechápou vůbec náš způsob přepravy, ale zajímá je to a vypadají, že jsou hrdí, že jim jezdíme po okolí a že nás sem zavedli cesty.

8. etapa – 25. 8. 2025 – Astbury (ENG) – Birmingham (ENG) – 101 km

Až naše cesty budou na Netflixu a budou mít jednotlivé etapy jména, tak tohle bude „Kanály a opravy“. Ale postupně.

Vstáváme opět okolo 7., ale bohužel v tomhle hotelu nejsou snídaně, tak se chvíli ještě poválíme a před 8. začneme balit. Já jsem ready vyjet tak o půl 9. A v tu chvíli hlásí otec, že nemůže jet – v jedné jejich nemovitosti ve Španělsku praskla voda, takže musí řešit opravu a následky.

Nakonec vyrážíme okolo půl 10. Asi po 2 km narážíme na první kanál. Jedeme podél něj po polní stezce, která u vesniček přechází v pevnější, asfalt připomínající povrch. Otce musím poměrně často čekat, má z toho povrchu, a navíc z poměrně velké blízkosti vody, respekt. Navíc nemá odpružené kolo, tak to s ním docela vyklepává.

Před 10. jsme ve vesničce Kidsgrove, zde je Lidl, tak si nakoupíme snídani a jako dva labužníci ji na chodníku před vchodem spořádáme.

Pokračujeme dál a po nějaké době se opět dostáváme ke kanálu. Zde už je teda lepší povrch a širší cestička, ale pořád je to třepačka. Navíc tak co kilometr se podjíždí mosty, kde trochu hrozí srážka s protijedoucím, náraz hlavou do stropu mostovky nebo pád do vody. Takhle urazíme asi 35 km a okolo 12. usedáme na kafe u kanálu. Pokud jsem správně pochopil, tak situace okolo prasklé vody se podařila nějak stabilizovat.

Jedeme dál, opět podél kanálu. Na vodě je spousta dlouhých (cca 15 m) a úzkých lodí (max 1,5 m) a podle posádek a vysedávání na břehu se jedná o oblíbený způsob, jak trávit dovolenou. Následně jsem zjistil, že cesty, po kterých jedeme, byly původně stezky pro koně na tažení lodí. Podél kanálu jedeme až skoro do vesnice Stone. Zde se mi vyjebí první kotvicí bod na mém nosiči. Utrhne se mi šroubek na pravé spodní straně. No, následuje kúra pomocí stahovacích pásek a volných špic. Celé dílo není příliš estetické, ale plní úlohu.

Následuje drobná korekce směru a stezka podél hlavní cesty. Otec se trochu vzteká, prve cesta okolo kanálu byla moc úzká, pak moc drncala, pak cesta okolo hlavní není malebná a navíc semaforey... Prostě pořád nějaký trabl. Zřejmě se už začíná projevovat únava. A zde se mi odjebí opět pravá spodní strana nosiče, praskne jedna vzpěra. Opět stahovací pásky a špice.

V Penkridge dáme zastávku na 10 minut a nákup nějakého lahodného nápoje. Opět navazujeme na stezku podél hlavní silnice a jedeme už městskou zástavbou směrem na Wolverhampton. To už je předměstí Birminghamu. A my máme v nohách max. 65 km. Takže pěkně pomalu jedeme. Nebo když jedeme, tak je to docela dobré, ale hodně stojíme a čekáme.

Za Wolverhampton najíždíme opět ke kanálu, ale ten nás brzo fuckne nějakou zábranou. Takže zpět na cesty a hledat jinou cestu.

A zde je dnešní výdrb a oprava č. 3 – praská šroubek na levé spodní straně nosiče (ano, teď už tam dole není ani jeden). Opět špice a stahovací pásky, tentokrát nadvakrát, protože první pokus praská, ale nakonec to drží. Pokračujeme podél kanálů. Ty se různě kříží a obtékají (někdy přirozeně, tzn. vtékají do sebe, ale také víceúrovňově – jeden teče v korytu nad druhým). Přejíždíme nespočet mostů, zdymadel a plavebních komor, někdy směrem nahoru, někdy dolů. K tomu nutno dodat, že v kanálech žije velké množství ptactva a voda vypadá občas čistá, ale některá místa jsou jak zašlý rybník.

Opouštíme kanály a posledních asi 7 km jedeme normálně městem. Projedeme něčím, co bych nazval Malá Indie, následně Malý Pákistán, následně Malý Niger, prostě místa, kde jsme my jediní bílí široko daleko.

1,5 km od hotelu přichází výdrb č. 4. Nosič se opět nějak divně pohnul. Jo, ale to je jednoduché – urval se kotvicí bod nosiče č. 3 – pravý horní (ze 4, které drží nosič, je už jen jeden, který je původní). Naštěstí tak šikovně, že to vyřeší jen 4 stahovací pásky a strukturální pevnost by měla být zachována.

K hotelu dorazíme okolo 19. Uff, dlouhá cesta.

Ubytujeme se a jdeme na večeři do Five Guys nedaleko. Nebyl to záměr, ale nakonec jsme si pochutnali. A já vypil asi 2,5 litru limonády Dr. Pepper. Takže dneska asi 75 km podél kanálů, které jsou teda neuvěřitelné – vůbec nechápu, jak tak propracovanou síť mohli vytvořit. Spousta lodiček, ptactva a techniky. A taky spousta oprav. Ale vše se snad zadařilo – na hotelu jsem pro jistotu ještě opáskoval ten poslední, jediný neporušený, kotvicí bod.

9. etapa – 26. 8. 2025 – Birmingham (ENG) – Stratford Upon Avon (ENG) – Chipping Norton (ENG) – 88 km

Dneska bylo spinkání luxusní, velká postel, klimačka, pohodlíčko. Vstal jsem okolo 7., ani nevím, jestli jsem zarazil budík, nebo jsem se vzbudil chvíli před.

Jdeme na klasickou hotelovou snídani a poprvé otec po snídani zavelí ještě 30 minut odpočinku.

Finálně vyrážíme okolo čtvrt na 10. Poměrně rychle se dostaneme podél hlavních tahů a stezek k nim přilepeným na výpadovku z města. Teda spíše se dostaneme k nějaké řece a na stezku, která vede podél ní.

Míříme na Redditch a následně na Stratford nad Avonou – rodiště Williama Shakespeare. Prvních 45 km bylo víceméně klidných, nosič po vyspravení a fixaci drží, počasí nám přeje – ani horko ani zima.

Do Stratfordu dorážíme okolo půl 1. Pomalu projíždíme městečko, kocháme se historickou zástavbou a vyhýbáme se davům turistů. Zasedneme na promenádě a dáme si masový pie (maso v těstě) a kafe. Dobrý to bylo.

Vyjíždíme okolo půl 2. Hned za vesničkou se drobně nepohodneme ohledně cesty, ale finálně stejně jedeme tak jak chci já. Chvíli jedeme po hlavnější cestě a pak se stáhneme opět do zemědělských cestiček.

Jedeme jednou vesnicí za druhou, občas trochu nahoru, občas trochu dolů. Pěkné to je. Navíc není horko, ale ani zima. Jediné, co trochu zlobí je moje přední pneumatika – uchází. Sice pomalu, ale uchází. A tak využívám poměrně časté chvíle, kdy čekám na otce, k dofukování pomocí mého bateriového kompresoru.

Asi 15 km před cílem se před námi zvedají tři asi 100–150 výškových metrů vysoké kopečky. Tak jedeme, je to příjemné utrpení. Jenom jsem zjistil, že kvůli osmici na zadním kole nemůžu přehodit na nejnižší talíř. Protože pneumatika naráží na tělo předního přesmykovače. No nic, tak to dupnu na střední talíř. Trochu to bolí, ale nedá se nic dělat. Otec očividně trpí, vypadá unaveně a vždy na něj na kopečku několik minut čekám, ale drží se.

Přejedeme kopečky a jsme v hotelu. Dneska opět anglický standard – malý pokojíček, ale naštěstí s oddělenými postelemi a oknem, kterým se dají protáhnout kola dovnitř.

10. etapa – Chipping Norton (ENG) – Milton Keynes (ENG) – 105 km

Takže rána už jsou trochu nuda, ale probíhá to docela standardně – hygiena, snídane (dneska opravdu bohatá), sbalit a vypadnout. Otec si celé ráno stěžuje na kolena a nohy.

Dneska začíná cesta docela z kopce, jedeme opět už docela standardní zemědělskou krajinkou, ploty, kamenné zídky, ohleduplní řidiči.

Před Oxfordem najedeme k hlavní silnici a podél ní vede docela pěkná stezka. Okolo 11. jsme v Oxfordu, dneska máme dobrý čas. Proplétáme se okolo hlavních silnic, mají tady ukázkové stezky. Okolo půl 12. jsme v samém centru vzdělání – spousta historických budov, z Google vidím, že to jsou koleje, fakulty, různé katedry a vědecké instituce. Dáme kafe, kolu a koláček v hipsterském podniku a okolo půl 1 opět vyjíždíme.

Výjezd z Oxfordu je docela v pohodě, stezka. Ujedeme asi dalších 25 km a vše jde ok. A pak to začne. Takže prve se asi ve 14 hodin spustí deštík, nazval bych ho intenzivním, který v různých vlnách trvá asi 2 hodiny.

Následně nás někde cca 20 km před koncem zastaví uzavřená silnice – výstavba dálnice nebo nějakého železničního koridoru, úplně to nebylo poznat. Objížďka tak 10 km navíc. No nedá se nic dělat.

Jakmile se udělá pěkně a už máme správnou trasu, tak se ozve rána a mě praská poslední kotvicí bod nosiče (levý horní). Takže zase špice, stahovací pásky a trocha bastlení. Při rozjezdu se ale jako příčina ukáže hrotící se, již dříve opravovaná, vzpěra na spodní pravé straně. Teď přichází na řadu těžší kalibr – vytahuji železnou montpáku a s ní rovnám celou konstrukci a dělám ocelovou dlahu.

Ujedeme asi vidím, že a vidím, že opět praskla levá vzpěra. Ach jo. Takže další bastlení, tentokrát do konstrukce přikládám i velký imbus klíč. No drží to, ale mám trochu pocit, že jen silou vůle. Navíc mi zas hází zadní kolo, večer se bude centrovat.

Do Milton Keynes přijíždíme po luxusní stezce, hotel jsme našli poměrně rychle a nosič to ustál. Zítra udělám návštěvu místního Unihobby a zkusím nějak vymyslet, jak to celé zpevnit ještě trochu. Už jen 2 dny.

11. etapa – Milton Keynes – Cambridge – 81 km

Přes noc jsem asi hodinu nespal, měli jsme na pokoji horko, navíc otec z únavy mluvil ze spaní, tak mi nedával noc prostor usnout.

Vstávám opět okolo 7. Po chvilce válení jdeme na snídani, dneska je to mega bufet. Prve si dám dobrou ovesnou kaši a následně trochu z tradiční anglické snídani (páreček, fazole, houby).

Vyrážíme okolo 9, protože čekáme až otevrou místní retail park a my budeme moct jít nakupovat nějaké bastlíci pomůcky k podpoře a fixaci mého nosiče.

Máme úspěch v prodejně Halford, který je takovou kombinací Auto Kelly, Moje Kolo a Unihobby. Takže jsem sehnal přesně, co jsem potřeboval. Koupil jsem 2 železné objímky, 30 cm železný jeklík, a hlavně plastové stahovací pásky. Před obchodem provedu asi 20minutovou operaci, můj nosič sice vypadá jak po úspěšné ortopedické operaci – železo, šroubky, spousta stahovacích pásků, ale drží, nekýve se a nehroučí se.

Vyrážíme – výjezd z Milton Keynes je krásný, rovné stezky s ukazateli, ortogonální systém ulic a křižovatek, míjíme několik jezírek a na konci města krásné vilové čtvrti. Okolo 5. km cesty překračujeme 1000 km expedice. Pak se dočítám, že město vzniklo až v roce 1967 a je plánováno poměrně dost organizovaně, striktně a centrálně. Jde to vidět, ale je to moc pěkné.

Následuje dalších 30 km do Bedfordu, opět po stezkách, částečně po okreskách. Je to moc příjemné, navíc s větrem v zádech. Útulné vesničky s kamennými domky, opět všude živé ploty nebo kamenné zdi.

Do Bedfordu dorazíme okolo čtvrt na 12. Hledáme kavárnu, až kápneme na pěknou na břehu řeky Great Ouse. A okolo jezdí osmiveslice – mladá generace trénuje. Dali jsme si kafe, kolu a koláček – výborný banánový.

Výjezd z Bedfordu je opět ukázkový, stezka rovná. Do Cambridge už jedeme jasnými přískoky, vždy 5 km cesta, pak vesnice, cesty rovné, asfalt plochý, sluníčko svítí, větřík fouká lehce do zad. Kopečky minimální. Do univerzitního města byl příjezd krásný, opět značené stezky, které nás provedli hlavními lákadly, např. Kings College. Otec zavelí, že si chce dát dojezdové pivo, a tak jdeme hledat hospodu. A pak sebou jebne o zem – klasický pád ze ztráty rychlosti bez možnosti vytrhnout nohy z kufrů. Naštěstí bez fyzického zranění, jen poraněné ego. Prý mu nějak spadly brýle a blbě zareagoval.

Najdeme hospodu a otec si dává pivo, já milkshake.

Ubytování máme na Jesus College, na koleji. Chvilku sice hledáme, kde a jak jsou pokoje organizované, ale nakonec s úspěchem nacházíme útulný pokojík (nebo mám napsat „celu“?).

Dneska to byla super etapa, průměr přes 19, nosič stále drží, nohy bez problémů, otec se trochu sebral a vypadá víc v pohodě než v předešlých dnech. Večer si vyrazíme na procházku po okolí a indickou večeři.

Tak a zítra směr letiště.

12. etapa – Cambridge – letiště Stanstedt – 46 km

Dnešní noc byla opět velmi zajímavá. Naše cela na kolejích byla sice útulná, ale postel byla max 160 cm široká, což je pro nás dva málo. Navíc otcova únava se projevuje hlavně v noci, protože se převaluje nebo maže si kolena mentolkou a tím samozřejmě budí mě. No, ale zvládli jsme to, já jsem se docela příjemně vyspal. Budí mě budík, ale nechce se mi vstávat.

Na snídani jdeme okolo půl 8. Procházíme areálem koleje, až se dostaneme do další historické budovy, kde snídáme v místní menze. Úplně z těchto prostor dýchá historie a vědění.

Po snídani jdeme ještě na pokoj a do 10 se ještě můžeme válet. V 9 začíná pršet. V 10 provedeme odhlášení z koleje a sedneme v lobby a čekáme na konec deště. Prší čím dál tím víc.

Před 11. se teda rozhodneme už nečekat s vyrazit. Otec hned před hotelem zapadne do kaluže a málem se v ní vykoupe celý, naštěstí to odnese jen mokrá bota. Projíždíme městem, s mokryma rukama musím mapovat a není to nic jednoduchého. Naštěstí se asi po 20 minutách vymotáme a podél vlakové dráhy míříme na jih.

Prvních 20 km jedeme po cyklostezce. Na 10. km blbě trefím díru na cestě a přetrhám pár jisticích pásek na mém nosiči. Takže zase pár minut bastlení. Naštěstí polevuje největší déšť. Na 17. km otec volá do vysílačky, že píchnul. Takže přezouvá duši na zadním kole. Ale jde mu to dobře od ruky a už spíše jen poprchá.

Jedeme dál, stezka končí, nyní po okreskách. Cesty jsou docela plné aut – k letišti to není daleko, navíc jsou zde poměrně často nájezdy na dálnici, takže se sem doprava stahuje a okresky jsou zahuštěné.

Na 25. km otec opět hlásí defekt. Takže mění duši znova. To už je podezřelé.

Jedeme dál, opět schéma 5 km cesta, pak vesnička. Na 35. km otec opět hlásí prázdnou duši. Už nadávám do větru okolo. My to snad dneska nedojedeme.

Ale zvolí jen taktiku dofouknutí a jedeme dál. Naštěstí máme celou cestu s sebou bateriový kompresor, tak jsou tyhle chvíle víceméně klidným čekáním za zvuků brblání motůrku. Objíždíme letiště ze zadní strany a asi kilometr před hotelem otec opět hlásí prázdko. No, tak opět dofoukneme a dojedeme. Tak a je hotovo. Ubytko máme v pěkném domečku, kde není ani noha a klíče si bereme z krabičky na kód.

Tak a teď zbývá jen logistika. Takže první odstrojím kolo a jedu vyzvednout auto na letiště. Kolo složím do auta. Pak sprcha, vzít otca, vezmeme auto a valíme do vedlejšího města pro bedny. Sice nám na první dobrou řeknou, že nemají, ale pak se po 2 minutách borec objevuje a máme 2 bedny. Ještě dáme večeri a můžeme se jít válet.

Finálně z Anglie odlétáme v neděli 31. 8. v brzkých ranních hodinách a myslím, že jsme si to užili. Díky tati.

Takže finální shrnutí:

Skotsko a Anglie jsou krásné klidné udržované země. Moje díky primárně putují mé manželce, že mě opět pustila a doma se postarala o domácnost i naše dcery. Jste nejlepší holky. Následně samozřejmě mému otci, že to zvládnul, prudil jen minimálně a byl obecně dobrým partákem. Následně mojí mámě, že nás i přes obavy pustila. A finálně mému pracovnímu spolubojovníkovi Petrovi Ruskovi, že mě důstojně zastoupil v mých povinnostech v době mé nepřítomnosti.

Ujeto:

- 1129,5 km
- 9463 m převýšení

- 3 nutriční gely
- 6 tablet cukru Enervit
- 11 čokoládových tyčinek

- 1 mikina
- 2 kraťasy
- 1 sandály
- 1 cykloboty
- 1 cyklorukavice bez prstů
- 1 pláštěnka
- 1 bunda větrovka
- 1 kalhoty dlouhé

Vypito:

- 6 Vitamin C rozpustných tablet
- 10 sáčků Magnosolv

Ušpiněno:

- 3 trenky
- 1 ponožky (chodil jsem v sandálech a ponožky jsem užil jen jedenkrát v posteli za chladného večera)
- 1 cykloponožky
- 2 termotrička
- 1 krátký dres
- 1 dlouhý dres
- 1 cyklokalhoty krátké
- 3 trička
- 1 pyžamo

Spotřebováno:

- 45 stahovacích pásků
- 1 ocelová výztuha
- 2 stahovací ocelové kroužky
- půlka pasty na zuby
- 1 náhradní duše
- 4 náhradní špice
- asi 2 g Sudokrému
- 6 mezizubních kartáčků

Zbytečně vezeno:

- asi 5 kg normálního oblečení
- asi 3 kg cyklooblečení
- asi 1 kg léků
- asi 0,5 kg kabelů a elektroniky
- asi 1 kg zbytečnosti (nádobí, příbory atd.)

DENÍK – JINDŘICH HEGMON

Rok se sešel s rokem a my s Jirkou již tradičně posledních čtrnáct dní v srpnu hodláme strávit na naší oblíbené, už ani nevím kolikáté cykloexpedici. Za tento rok se stala spousta věcí a byl docela výživný. Evča a teď už i já docela makáme v našem Centru pro léčbu bolesti a hospici. Kompletně se nám vyměnil personál a je to pořád to samé dokola, zaměstnanci a kolegové slibují a ne vždy své sliby dodržují, ale od nás to očekávají na 110 %. To je asi obecný úděl zaměstnavatelů v našem socialistickém kapitalismu.

Tento rok jsem si však našel novou velkou kamarádku a pomocnici AI. Pravidelně poslouchám AI univerzitu a naučil jsem se spoustu věcí, o které jsem dříve musel u různých specialistů škemrat a tvrdě platit. V Centru jsem s pomocí AI a s každodenním zapojením AI vytvořil portál, který nám umožňuje kontrolovat, plánovat a organizovat práci kolegů v terénu velmi efektivně a na víc za ně spoustu administrativní práce udělá a ročně ušetříme tisíce hodin, které místo administrativy věnují kolegyně pacientům a bez těchto pomůcek by jsme letos na jaře řízení Centra nedali. Navíc mi AI pomohla vyjednat na příští rok docela masivní finanční podporu domácím hospicům v našem kraji.

Proč o tom píšu, protože to souvisí tentokrát s docela „neradostí“ mé ženy mne na expedici pustit. Prachobyčejně o mne má strach a jsme teď bezva partáci v práci a oba by jsme byli rádi, aby tak bylo i nadále. Respekt z cesty a závazek „dávejte na sebe pozor“ byl tentokrát mimořádný. Navíc roky přibývají, na Grossglockner jsem sice letos vyšlapal, ale s Jirkou jsme společně nic na kole nenajezdili a já nevím, jak budu stíhat, jaký nás čeká terén a jestli náhodou už věk nebude hrát roli v mém výkonu.

Jak to dopadlo, se dozvíte v deníčku, který následuje.

17. srpna 2025 – Edinburgh → Bo'ness, 30 km

Po nevydařeném nástupu do letadla v pátek (do Inverness letělo malé letadlo a bedny s koly jsme předem nenahlásili) dnes proběhlo vše hladce. Letiště v Edinburghu je malé, trochu zašlé, ale se všemi nezbytnými celními formalitami. Můj pas automaticky neprošel, ale paní celnice byla spokojená. Kola jsme skládali hned na chodníku u letiště. Bylo teplo, svítilo sluníčko, takže jsme vyrazili v letním vybavení.

Chvíli jsme se motali po chodnicích kolem letiště a pak najeli na cyklostezku – pěšinku. Ta nás dovedla kolem mořské zátoky do vesničky se dvěma krásnými mosty – jedním starým a druhým moderním – oba přes mořskou zátoku. Podél ní jsme pokračovali chvíli po lesních cestičkách, chvíli po asfaltu, až k malému „královskému“ hradu a do další typické skotské přímořské vesnice.

V zátocě byl velký odliv, lodě mají dva kýly, aby se nepřeklopily na bok. U rozlehlých luk plných ovcí stály krásné kamenné statky s kamennými zdmi. Míjeli jsme i jeden historický zámeček, kam se mohlo pouze za vstupné. Cyklostezka byla krásně značená až do cílového městečka. Tam stojí spousta typických kamenných domů a na kopci hotel, kde jsme přespali a povečeřeli. Opět jsem se přehodil na nealkoholické pivo.

- *Edinburgh*: hlavní město Skotska s historickým Starým Městem a pevností nad městem. Působí kompaktně, kulturně a překvapivě „pěší“.
- *Bo'ness*: malé přímořské městečko u Firth of Forth s klidnou promenádou. Dýchá zde industriální i námořní atmosféra.

18. srpna 2025 – do Auchraw, 91 km

Dnešní etapa byla opravdu krásná – skotská architektura, vesničky, jezera – prostě všechno, co je na cyklistice hezké. Začali jsme chvíli ve městečku a chvíli kolem velké chemické továrny Ineos, sponzora World Tour cyklistických závodů. Pak už to bylo jen krásné: cyklostezky, postranní silničky, lesní cesty.

Nebyla to rovina. Po prvních čtyřiceti kilometrech, kde jsme měli zastávku ve městě Stirling, jsme projížděli převážně zemědělskou krajinou. Ve Stirlingu na náměstíčku jsme si dali kávu a já cheesecake. Poté jsme pokračovali směrem k národnímu parku. To už bylo super – jeli jsme přírodou, místy i stoupali. Byla tam krásná skotská stavení, velká i malá, všechna z kamene.

Další – evidentně volnočasové – město Doune jsme projeli v pohodě a čekalo nás asi 25 kilometrů národním parkem. Připomínalo to cestu kolem Hallstattského jezera – stále podél vody, chvílemi nahoru, chvílemi dolů, bujná zeleň, mechy, kapradí, nádherné výhledy na hory.

Když jezero skončilo, museli jsme nastoupat přes údolí k dalšímu jezeru. Opět chvílemi šotolina, chvílemi asfalt. Bydlíme v neuvěřitelně starém domku, máme malý pokojík a úzkou postel pro oba – velký kompromis. Bohužel jsem zjistil, že jsem cestou ztratil jednu ze svých sandálů, takže jsem bez bot a mám jen cyklistické. Snad někde seženu aspoň žabky.

Vesnice, kde jsme, v ní není nic – jen hotel s restaurací. Dnes ale nepřišel kuchař, takže nám nic neuvařili. Dali jsme si pár nealko piv a pokecali s místními z Edinburghu, kteří přijeli bílým Porsche. Zajímali se, odkud jsme a kam jedeme, a dali nám doporučení. Přitom jsme koukali na jezero, které – jak jsem vyzkoušel prstem – není vůbec studené.

Nakonec paní domácí řekla, že nám přiveze jídlo z restaurace, takže hlady nebudeme. Super den, jen nevím, kolik kilometrů, protože jsem si omylem vypnul hodinky.

- *Stirling*: bývalé královské město s dominantním hradem, nazývané brána do skotských vysočin.
- *Loch Lomond & The Trossachs*: mozaika jezer, mokřadů a mechem porostlých lesů. Ideální kombinace cyklistiky a divoké přírody.
- *Auchraw*: roztroušená osada u jezer a kopců, vládne tu ticho a temně zelené svahy.

19. srpna 2025 – do Dumbarton, Scotland, 92 km

Dnes jsme začali výbornou snídaní: ovesná kaše zalitá whisky a pak zeleninová placka s vajíčkem, avokádem a dalšími dobrotami. Paní, co snídani připravovala, byla trochu éterická, takže jí to trvalo asi hodinu a půl. Proto jsme vyjeli až v deset a já jsem jí na památku nechal svou druhou sandálu – tu neztracenou, značkovou turistickou.

Navigačně to pro Jirku bylo jednoduché: dvě křižovatky a něco málo v závěru. Jeli jsme do místních hor – nejsou sice vysoké nad mořem, ale vypadají tak. Kombinace Aljašky a Islandu. Čekalo nás šestikilometrové stoupání. Bylo zamračeno, typické Skotsko, maximálně 15 stupňů. Jirkovi nestačím, ale moc si to užívám.

Nádherná příroda, jízda do kopce mě baví a řidiči jsou ohleduplní. Jedeme po silnici A85, žádná objížďka. Předjíždějí nás autobusy cestovek, národní park je asi v jejich itineráři. Po stoupání následovalo klesání a rovinčky nebo menší kopce. V horách kamenný viadukt, asi staré železnice. Už chápu, proč Jirka trvá na vysílačkách – aby mi mohl ujet a pak se občas zeptat, zda jsem v pořádku.

Po rovině jede Jirka dnes tak o 10 % rychleji a do kopce je rozdíl ještě větší. Já se nenechám vyprovokovat, jedu svým tempem, ale neflákám se. Na křižovatce po 30 km jsem odmítl zastávku na kafe – bylo brzo. Po krátkém stoupání jsme jeli skoro deset kilometrů z kopce až k jezeru Loch Lomond. Tam jsme v prvním hotelu zastavili na mrkvovou polévku a kávu.

Pokračujeme víceméně po rovině s menšími kopečky, po hlavní silnici, která vede v těsné blízkosti krásného jezera uprostřed hor. Kolem jezera jedeme skoro 50 km. Naštěstí po deseti kilometrech začíná chodník nevalné kvality, který se střídá s bočními cestami lepší kvality a krásnou pěšinkou v lesoparku. Konečně jsem na chvíli zahlédl golfové hřiště. Ve Skotsku jich je prý přes 500.

25 km před cílem zastávka v jediném obchodě na pití a frčíme dál. Závěr je kolem meandrující pěkné řeky, co vytéká z jezera, po pěkné cyklostezce. Cílové město je typické – kamenné domy a všechno staré. V nákupním centru jsem si koupil sandály za 10 liber – už mám zase v čem chodit.

Před večeří jsem ještě stihl udělat s kamarádkou AI zápis ze včerejšího multidisciplináru. Večeře: květáková polévka a kuře na kari s rýží; k tomu nealkoholický Guinness – svěžejší než alkoholický. Viděli jsme Skota v kiltu, byl jediný za celou cestu.

- *Silnice A85*: dlouhá nit západním Skotskem. Přístup k jezerům, údolím i starým viaduktům.
- *Loch Lomond*: největší skotské jezero, symbol klidné vody a zalesněných břehů.
- *Dumbarton*: město u soutoku Levenu a Clydu s čedičovou skálou a pevností. Přístavní, drsné a po svém krásné.

20. srpna 2025 – do Cold Chapel, 88 km

Ráno jsme si přivstali, chtěli jsme vyrazit dřív – věděli jsme, že pojedeme přes Glasgow, který je odsud asi 25 km. Snídaně: francouzský toast (chleba obalený ve vajíčku) se slaninou, vydatná. Mezitím jsem stihl vydatnou SMS komunikaci na téma spoření a investic s naším Honzou.

Vyjeli jsme po půl deváté. Do Glasgow jsme jeli celou dobu kolem místní verze Baťova kanálu – s nepoužívanými zdymadly, trochu zarostlý. Po krátkém zhlédnutí nějaké moderní „NATO“ lodi ve výstavbě jsme se projeli po náspu bývalé železnice, dnes cyklostezky a po místní náplavce. Minimum lidí, směsice starých a moderních budov, rezavé i moderní mosty a zvědavý starší cyklista.

Skotové jsou družní – po letech se nás někdo zeptal, odkud jsme a kam jedeme. Druhá půlka Glasgow už byl opruz – po chodnicích až ke stadionu Glasgow Celtic. Jirka občas odbočí ze značené cyklostezky, aby si zkrátil cestu, takže jsme jeli přes místní rozsáhlý hřbitov, abychom se dostali na stezku č. 7, po které jsme už několikrát předtím jeli.

Až do městečka Hamilton (cca 42 km) jsme se plácali po chodnicích a pořád do kopečka. V Hamiltonu byla káva a moučník. Města jsou jiného charakteru než u nás – velmi obstarožní a připomínají spíše americký styl, akorát vše je z cihel a kamene, nic ze dřeva. Některé domy s mohutnými komíny jsou impozantní a staré.

Za Hamiltonem jsme odbočili na stezku č. 74, která vede stejným směrem jako dálnice M74. Začaly kopečky. Hned po prvním sjezdu jsme potkali dědu na obstarožním Favoritu, který říkal, ať tam nejezdíme, že je tam strašně prudký kopec. Strašné to nebylo, ale kopců – a jeden opravdu prudký – bylo dost.

Stezka 74 je perfektně značená a důsledně vede mimo silnice. V jednom dlouhém stoupání jsme jeli po široké krajnici. Občas vedle nás silnice, po které nic nejelo, a my si to pádíme po červeně vyasfaltovaném, tři metry širokém chodníku. Někdy byl užší a s drsným asfaltem. Jsou tu kopce bez stromů, se spoustou ovcí. Dokonce jsem viděl i paraglidisty, asi začátečníky.

V závěru už jsem nevěděl, zda jedu do dlouhého stoupání, nebo klesání. Vzhledem k tomu, že ve druhé půlce etapy jsme nastoupali skoro 900 m a nasjížděli max. 600, měl jsem toho dost. Bydlíme v hotelu u dálnice, vedle je motorest. Nealko pivo nemají, čínské jídlo v papíru ale výborné, pálivé.

Snažím se opravit španělské webové stránky, ale z tabletu to nedám.

- *Glasgow*: největší skotské město, směs industriálu a kultury. Živá řeka Clyde, mosty a náplavky jsou jeho tepny.
- *NCN74*: cyklostezka paralelní s dálnicí M74. Vede mimo silnice a šplhá na náhorní pláně plné ovcí.

21. srpna 2025 – Carlisle, England, 112 km

Dnes jsme začali snídání na benzince. Jirka šel do anglické klasiky, já raději do Starbucksu, protože párek s fazolemi bych po ránu asi nedal. Vyjeli jsme krátce po 8:30 a Jirka mi hned za první zatáčkou zmizel – bylo to zase do táhlého kopce. Naštěstí potřeboval na toaletu, takže se zdržel, a potom mu trvalo asi 40 kilometrů, než mě dojel.

Jeli jsme po silnici nebo cyklostezce 74, pravděpodobně bývalé hlavní silnici, která je teď úplně prázdná. Buď jsme jeli po metrovém pruhu krajnice, anebo občas po vedlejší cyklostezce, která ale byla zbytečná – auta zde stejně téměř nejezdila. Okolí bylo nádherné – klasické skotské hory vlevo i vpravo, pořád vedle dálnice. Počasí klasické: ráno zima, mraky; vypadalo to na déšť, ale nepršelo.

První zastávka byla ve městečku Lockerbie, známém neštěstím z roku 1988, kdy tam spadlo letadlo vyhozené do povětří Kaddáfím. Lockerbie je malé městečko, jako většina zdejších působí starým a ošuntělým dojmem – ale není to myšleno negativně, je to prostě místní styl. Dali jsme si v kavárně latte a zase mrkvovou polévku – zdá se, že tu ji mají na menu vždy.

Lockerbie leží na úpatí kopce. Za městem jsme chvíli sjížděli, chvíli po rovině a chvíli táhle stoupali. Potom jsme se stočili do zemědělské krajiny, která je na rozdíl od severu obdělávaná – dokonce jsem viděl i kukuřici. Jeli jsme po úzkých místních uličkách, po jedné straně kamenný plot, po druhé keře – vítr nás neobtěžoval.

V jednu chvíli jsme se přiblížili k moři – Skotsko jsme tedy projeli napříč. Další zastávka byla v městečku Carlisle. Konal se tam food festival, seděli jsme na kašně, svítilo sluníčko, každý si dal, na co měl chuť. Já jsem si vybral španělskou paellu – byl v ní uzený buřt, to jsem zažil pravděpodobně poprvé a naposledy.

Bydlíme v malé chatce uprostřed zemědělské krajiny. Nakoupili jsme si v Tescu večeři a snídání. Chatka je vlastně marigotka, ale s krásným výhledem na pastviny, kde místní honili krávy na čtyřkolce. Ujeli jsme 112 km. Měl jsem z této etapy předem respekt, ale zvládl jsem to dobře, možná i díky rannímu Aulinu. Jirka jede o 10 % rychleji, ale já se ho nesnažím držet – je nebezpečné jet v tomto terénu těsně za ním; raději si udržuju odstup a užívám si cyklistiku.

Dnes jsme nezapomněli si připomenout, co se stalo 21. srpna 1968 a co jsou Rusáci zač.

- *Lockerbie*: tiché město se smutnou vzpomínkou na letecké neštěstí v roce 1988. Dnes klidná zastávka na hraně kopců a nížin.
- *Carlisle*: historická „hraniční“ brána na severu Anglie. Střed města ožívá trhy a festivaly.

22. srpna 2025 – Crooklands, England, 94 km

Dnes jsem se musel vzbudit před 7. Měl jsem telefonát s Petrem a Terezou na téma Famicura. Vyjeli jsme už před půl devátou, bylo chladno. Začali jsme po místních asfaltkách nahoru a dolů, víc nahoru – takto to bylo prvních 20 km. Jirka se trochu načkal.

Poté jsme sjeli do údolí a před námi se zjevil národní park Lake District. Úchvatné – zelené kopce bez stromů, na úpatí vesnička kamenných domů, cesta mezi kamennými zdmi. Musel jsem si vyměnit mokré tričko, byla mi zima. Najeli jsme na cyklostezku po vrstevnici, chvíli nahoru, chvíli dolů. Spousta kapradí, ovcí i cyklistů. Každou chvíli jsme otevírali branky, aby ovce neutekly.

Pak jsme kličkovali údolím, přešli hráz velké vodní nádrže. To byla cyklistická paráda – vlevo vodní plocha, vpravo krásné scenérie, jeli jsme po asfaltové cestě se zákazem vjezdu a po rovině. Potom nájezd na hlavní stoupání a dlouhé klesání do lázeňského městečka Grasmere. Po 55 km čas na oběd – výborný kuřecí salát. Spousta turistů všech národností.

Následovala méně příjemná část – kolem jezera spousta lidí, chodníky, a pak dlouhý prudký kopec. Prostředí ani kopec mi nechutnaly. Kvůli velkému provozu jsem se motal po chodníku, kde se občas motaly i skupinky lidí. Zbytek cesty po cyklostezkách a silničkách, ještě pár stoupání proti mé vůli, a posledních 5 km po šotolinové pěšince kolem vodního kanálu s krásnými kamennými mostky. Hotel kamenný, pěkný, docela luxusní. Večeře výborná. Čepují tu Staropramen, ale ne nealko.

- *Lake District*: anglické „hory a jezera“ – holé zelené kopce, suché zídky, ovce a mlha. Pěší ráj, který potěší i cyklisty.
- *Grasmere*: lázeňské městečko s literární auroou. Útulné, ale v sezóně plné života.

23. srpna 2025 – do Ormskirk, England, 96 km

Vyrazili jsme v 9:30, snídaně byla až od osmi. Čerstvé jahody s tvarohem a vajíčka – skvělé. Začali jsme po rovině, po okresce, teplo. Jirka zkusil zkratku – zarostlá trávou a kopřivami.

Nejhezčí část dne byla cesta kolem kanálu – rovina, malebné domky, květiny, hausbóty. Nevýhody: špatná kvalita cesty a spousta lidí se psy. Psi ale vychovaní, reagovali na povely.

Po 45 km zastávka v malém městečku – začínají se mi líbit atmosféra a styl těchto městeček. Občerstvení: polévka dne – rajčatová.

V cíli to trvalo déle – Jirka hledal zkratku. Jednou jsme přelézali plot, následně jeli po čerstvě posekaném poli, jindy jsme se museli vracet. Při projíždění městem Rufford jsem píchnul, ale výměna duše díky Jirkovu USB kompresoru byla rychlá. Najednou kolo jelo lépe – měl jsem ho předtím málo nafouknuté.

Na závěr jsme se zase potkali s kanálem. Celkově nejvíc psů, co jsem kdy viděl, a nejvíc kilometrů po chodnících. Hotýlek krásný, večere s nealko Guinness a San Miguelem – abychom nezapomněli na Španělsko.

- *Rufford*: ves s kanálem a zámekem v rovinaté krajině. Ideální místo, kde se cyklista potká s vodními stezkami.
- *Ormskirk*: tržní město v Lancashire s klášterní historií. Dnes přívětivé a „zahradní“.

25. srpna 2025 – Congleton, England, 100 km

Na snídani výborná ovesná kaše. Vyjeli jsme až po půl deváté. Začali jsme po okreskách, ale čím blíže k Liverpoolu, tím širší silnice, takže jsme končili na chodnících a cyklostezkách. Křižovatky byly záhadou – chodníky pro cyklisty i chodce, ale žádné semaforey pro chodce, nebylo lehké odhadnout, kdy se přes širokou silnici vydat.

Na obrubníku v okrajové čtvrti Liverpoolu jsem prorazil duši – musím být opatrnější, zadní kolo s brašnami je těžké. V Liverpoolu jsme z dálky viděli oba fotbalové stadiony. Centrum krásné, plné lidí. Socha Beatles u řeky je bohužel před stavebním plotem, ale i tak jsme se vyfotili.

Následovala pěší zóna, hudba, kavárny, davy lidí. U kostela probíhala proukrajinská demonstrace. Výjezd z města byl v pohodě – parky, ulice, cyklostezka po bývalé železnici. Do hotýlku v cíli jsme dojeli směsicí cest – park, kanál, okresky, tunel, most přes rychlostní silnici i železnici. Vlák projel kolem šílenou rychlostí a pochopil jsem, proč přechod byl chráněn vysokým plotem a hlasitým semaforem.

Krajina zvlněná, lehce do kopce. Impozantní byl velký moderní most přes řeku, kde byla třetina vyhrazena cyklistům. Stejně impozantní byl vedlejší, starý železniční most. Oběd v Costa Café – sendvič, dobrý. Potkali jsme pár cyklistů, ale víc běžců. Lidé jsou příjemní, v hotelech staré domy opravené, restaurace retro, Anglie se mi líbí čím dál víc. Já už jsem unavený, bolí mě kolena, ale hodinky píšou, že skoro nic nedělám.

- *Liverpool*: přístav, hudba a fotbal v jedné mozaice. Nábřeží i stadiony jsou místní pýchou.
- *Congleton*: město v Cheshire s cihlovou tváří a zeleným okolím. Odsud je to k průmyslu i do kopců kousek.

25. srpna 2025 – Birmingham, England, 102 km

Dnes jsme byli na cestě 10 hodin. V hotelu nebyla snídane a přišla mi zpráva ze Španělska, že nám tam praskla voda – řešil jsem, zda jsme někoho nevytopili. Výsledek: výměna kotle za 3000 €.

První jídlo až u Lidlu po 10 km. Jeli jsme asi 60 km kolem kanálů – rovina, ale povrchy různé: asfalt, šotolina, kopřivy. Měl jsem strach, aby se mi nerozpadlo kolo, dost to drncalo, tak jsem jel pomaleji; Jirka musel čekat.

Kanály fascinující – zdymadla se ovládají ručně, ženy většinou klikou otevírají, muži stojí na lodi a kormidlují. Přístaviště hausbótů kouzelné. Opravdu moc pěkné, ale fyzicky i technicky náročné. Spousta mostků, podjíždění, vyhýbání lidem i psům. Každou chvíli jsem si představoval, jak i s kolem letím do kanálu. Místní úzké lodě jsou fascinující a majitelé je upravují na tisíce způsobů – někteří v nich asi bydlí, jiní je mají jako chaty. Vůbec jsem netušil, jaká síť kanálů protíná celou Británii. Na stezkách, po kterých jedeme, dřív tahali koně úzké dlouhé lodě.

Po 60 km jsme přijeli do souměstí s Birminghamem. Cyklostezka vedla podél čtyřproudé silnice – samé křižovatky, do kopce, nebavilo mě to. Jirka zvolil znovu cestu kolem kanálu, ale tam bylo zdymadlo co 200 m – pořád nahoru po cihlových kostkách se zářezy, aby to koním neklouzalo.

K tomu se Jirkovi rozpadal nosič, pořád jsme spravovali. Dokonce jsme potkali místního černocho, co nás požádal o pomoc s nastavením sedátka jeho kola – asi hned poznal, jak jsme zruční. Kličkování mezi kanály pod dálnicí, kde jeden kanál vedl nad druhým, na měkké šotolině. Cestou jsme potkali pár běžců s turbanem na hlavě.

Posléze jsme se dostali do čtvrti, kde byli jen Indové, Arabové a černoši – obchody úplně jiné než jinde. Tak nějak to asi vypadá v Dillí. Chvilku na to krásná modrá cyklostezka až k hotelu.

Celkem 100 km, trvalo to 10 hodin. Já toho měl dost. Hodinky mi psaly, že jsem skoro nic nedělal. Bydlíme v centru v 10. patře. Večeře: hamburger ve fastfoodu, výborný. Neměli nealko pivo, tak jsem si dal dva 0.0 Heinekeny a nic mi neudělaly.

- *Birmingham*: je druhé největší město Anglie, známé svou průmyslovou historií a rozsáhlou sítí kanálů, která je prý delší než ta v Benátkách. Dnes je město kosmopolitní metropolí s moderní architekturou, kulturní scénou a tradičními industriálními čtvrtěmi přetvořenými na živé čtvrti plné kaváren, muzeí a galerií.

26. srpna 2025 – Chipping Norton, England, 88 km

Dnešní etapa byla odpočinková – po včerejšku jsem byl zbitý, v noci mě bolely nohy. Ve 4 ráno jsem je mazal mastí.

Snídaně nic moc, ale tvaroh a vafle mě posílily. Výjezd z Birminghamu byl naštěstí pohodový – krásná cyklostezka, pak místní parky, lehce do kopce.

První zastávka byla v Stratford-upon-Avon, rodišti Shakespeara. Hodně turistů, kavárny; u řeky jsme si dali místní koláč a salát. Krátce předtím jsme se zastavili u Shakespearova rodného domu.

Pak asi 40 km do Chipping Norton – po zemědělských cestách. Řidiči ohleduplní, čekají, když jedete do kopce, jedou pomalu za vámi, dokud jim nedáte pokyn k předjetí nebo se silnice nerozšíří. Věděl jsem, že v závěru nás čeká 200 m převýšení, ale netušil jsem, že třikrát za sebou. Posledních 15 km tři kopce jako kudlovský.

Já jedu do kopce poloviční rychlostí než Jirka, takže musí čekat. Navíc mu ucházela přední pneumatika, tak pumpoval.

Městečko krásné, malebné. Restaurace všechny obsazené, skončili jsme na večeři v hotelu. Porušil jsem zásadu – dal jsem si normální pivo. Hodinky mi ukazují, že jsem se hýbal 40 minut, ale přitom jsem seděl na kole 6 hodin.

- *Stratford-upon-Avon*: rodiště Shakespeara, davy turistů a hladká řeka. Historie tu leží doslova u chodníku. *Chipping Norton*: kamenné městečko v Cotswolds s hřebenovitými kopci. Pohlednicová Anglie se stoupáními „za odměnu“.

27. srpna 2025 – Milton Keynes, England, 105 km

Mělo to být 90 km, bylo to 105 km. Noc s bolavými koleny, špatně se hledala poloha na spaní. Bolí mě i zápěstí z drncání po kanálech. Jirka tvrdí, že je to v hlavě, já říkám – v jeho věku možná, v mém už to jsou zrezivělé klouby.

Ráno vafle s medem. Prvních 20 km z kopce a po rovině, rozhýbal jsem se. Po 35 km zastávka v Oxfordu – kavárna krásná, servírka samý piercing a spousta cizinců. Předtím mi volala Evča, že mi předá doktorku Báru, která po 10 letech u nás končí. Zvládl jsem své poděkování za spolupráci a loajalitu za jízdy na kole.

Za Oxfordem kopeček, pak se to vlnilo – celkem 800 výškových metrů. Přišel i déšť. Závěr ve znamení oprav Jirkova nosiče. Do Milton Keynes jsme dorazili kolem páté. Večeře v jamajské restauraci výborná. Milton Keynes je zajímavé moderní město postavené na zelené louce v šedesátých letech. Cyklostezky jsou jeho nedílnou součástí. Byli jsme tu s Jirkou na jednání v roce 2013 a pravděpodobně jsme byli i ve stejné restauraci.

- *Milton Keynes*: nové město 60. let s rastry a cyklostezkami. Funguje moderně a překvapí zelení.
- *Oxford*: univerzitní legenda, dvory a věže nad řekou. Krásné, slavné a turistické.

28. srpna 2025 – Cambridge, England, 81 km

Mělo to být 70 km, bylo skoro 82. Jirka říká 50 metrů, a je to 500, říká 200 metrů, a je to 2 km. Ráno párek a fazole – poprvé. Cítil jsem se méně zbitý než včera. Noc jsem zvládnul o hodně lépe. Aulin – jeden před spaním, druhý v noci.

Začali jsme u hobby-marketu. Jirka koupil dlahu pro nosič a stahovací pásky. Milton Keynes je moderní město s cyklostezkami, výjezd pohodový. Po 35 km Bedford – kavárna u řeky, spousta veslujících, poprvé jsem v akci viděl osmiveslici. Následovala krásná cyklostezka po bývalé železnici a kolem rozsáhlých rybníků.

Do Cambridge poslední kilometry pádíme zemědělskou krajinou. Cambridge kouzelnější než Oxford – spousta mladých, cyklisti se motají mezi turisty.

V centru jsem měl malý incident. Spadl jsem – odložil jsem špatně brýle, sklouzly, pán mě na to chtěl upozornit a postavil se mi do cesty, šlapku jsem nevytáhl, žuchnul jsem na zem. Pomohli mi se zvednout vrstevníci i starší, vyskočil jsem jako rybka. Nic vážného se nepříhodilo, modřinu na zadku objevila Eva až po návratu. Bydlíme na koleji, kola zamčená venku. Výborná večere u Inda – jehož otec se sem nastěhoval před 100 lety, dost se zajímal, odkud jsme.

- *Bedford*: říční město s veslařskou stopou. Výborné místo na pauzu u vody.
- *Cambridge*: univerzitní sestra Oxfordu – lehčí, vzdušnější, plná kol. Koleje, kaple a louky tvoří unikátní celek.

29. srpna 2025 – Bishop's Stortford, 45 km

Bydlíme na koleji a snídani jsme si dali v univerzitní menze – luxusní, úplně jiný level než Strahov před 45 lety. Pršelo, čekali jsme do 11 hodin.

Vyjel jsem bez bidonu, nechal jsem ho na pokoji. Výjezd z města tradiční, cyklostezky, chodníky, semafore, ale v pohodě. Jirka po pár kilometrech spravoval nosič, já píchnul na úplně nové cyklostezce. Výměna rychlá, ale kolo špinavé, takže nic příjemného. Za chvíli duše zase prázdná. Vyměnil jsem novou a stejně zase ucházela – důvodem je asi plášť na hranici životnosti. Pumpovali jsme několikrát, posledních 500 m před cílem už skoro prázdné kolo. Naštěstí máme kompresorek.

Závěr poděkování a podání ruky bez velkých emocí a dojmání jako „za mlada“ – ubytování bez obsluhy, vše na kód. Celkem 1 125 km, nastoupáno přes devět tisíc výškových metrů. Anglie paráda.

- *Bishop's Stortford*: klidné město kousek od letiště Stansted. Praktická základna s dochovaným starobylym jádrem.

Příprava na let a závěr

Poslední „nervy“ pro mě na každé cestě jsou, zda se nám podaří zajistit přepravní papírové cyklo bedny. Pro jistotu Jirka zavolal do asi čtyřicet kilometrů vzdáleného cykloshopu už pár dní předem, aby bedny zajistil. Půjčil na letišti auto a hned po dojezdu pro jsme tam vyrazili. Teprve teď jsme viděli, jaký je v Anglii na silnicích provoz a jak prakticky všechny křižovatky řeší obrovskými kruhovými objezdy. Do obchodu jsme dorazili, telefonát potvrdili, ale bedny neměli. Když nás však bezradné viděli, požádali nás o dvě minuty strpení, me-

zitím asi kola vybalili a dvě luxusní bedny donesli. Vše jsme „oslavili“ v místní thajské restauraci, já a tradičně curry s rýží a tentokrát už normálním pivem.

V sobotu jsme bedny nabalili a pěkný výlet autem do městečka Bishop's Stortford na snídani si udělali. Krásné anglické malebné městečko, výborná snídaně, nákup drobných dáreků a já jsem si i anglický černý čaj s mlékem dal a pak sklenku výborného bílého vína.

Závěr: Bylo to super, ostrovní zemi jsem si přejel sám, ani chvilku jsem se za Jirku záměrně neschoval. Mělo to dva důvody, je to bezpečnější a já vím, kdyby už Jirka příště jet nechtěl nebo nemohl, jsem schopen ujet desítky kilometrů denně sám. Tak tomu ve většině případů bylo. Jirka mi většinou ujel, než jsem na kolo stačil nasednout (i to už je operace – těžké kolo naklonit, pravou nohu pracně přehodit – to chvíli trvá) a pak, pokud nečekal na křižovatce, se mne občas do vysílačky zeptal, zda jsem OK a nebo kam mám jet na příštím kruhovém objezdu. Moc jsme si tentokrát cestou moc nepokecali. Skotsko a Anglie (až na Birmingham) se mi moc líbily, malebná země s malebnou a starou architekturou a velmi příjemnými lidmi. Je vidět, že sem zásadně dlouhá léta nezasáhla žádná válka a ani jim nevládli komunisti. Vše vypadá, že má za sebou dlouhou a kontinuální historii. Jízdu vlevo jsem tentokrát zvládal bez jediného zaváhání.

Fyzicky jsem se až na noci v závěru cítil velmi dobře. Úsilí jsem nehrotil a druhý týden mi Garmin hodinky hlásily, že dnes jsem měl odpočinkový den a měl bych začít něco dělat. Novinkou bylo brnění prstů na ruce a bolest rukou v noci (s bolestí nohou a kolen jsem počítal). Mám neodpruženou vidlici a kolem těch kanálů a na cyklostezkách to občas drncalo. Dnes s měsíčním odstupem dopisuji deník a palec a ukazováček na levé ruce jsou stále cestou poznamenány ☺.

S přibývajícím věkem se výrazně zlepšuje psychika cyklocestování. Už mi vůbec nevádí sledovat, kolik jsme ujeli, kolik ještě máme ujet a jak dlouho to bude trvat. Pokud nohy moc nebolí a mám převod s kterým kopec vyjedu a z nedostatku rychlosti nepadnu, je malý provoz a neprší, je to prostě paráda.

Závěrečná fotografie moc nesvědčí o tom, co píši, ale i únava je báječný pocit. Důležité je, že jsme ve zdraví zvládli a naše ženy se dál o nás nemusí z důvodu cyklocestování strachovat. Věděl jsem, jaký měla Evča špatný pocit, to že nás nevzali do letadla, taky trochu vypadalo jako varování, ale vše nakonec báječně dopadlo. Spousta věcí je pro nás s Jirkou rutina a už víme, co od sebe na kole, mimo něj můžeme očekávat. Nejtěžší jsou noci na úzkých manželských postelích, on usíná u nahlas puštěného filmu, já se vrtím atd. I přesto vše zvládneme s nadhledem a humorem. Prostě je to super a já doufám, že ještě párkrát bude.

Závěrečný dík patří našim ženám, že nám tento koníček tolerují a všem ostatním, že nás ve většině našich především pracovních rolí zastanou.

Díky a doufám, že i pro Vás bude malá odměna knížka a film, které k našemu cestování už roky patří.

